

Sygn. akt II AKz 805/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mirosław Ziaja

Sędziowie: SA Grażyna Wilk (spr.)

SA Piotr Filipiak

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimecha

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko P. G.

oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipa 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 258 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 12 grudnia 2014 roku, sygn. akt II K 109/14

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Częstochowie przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego P. G. zastosowany postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 17 maja 2013 roku, sygn. akt III Kp 235/13 na okres do dnia 14 marca 2015 roku.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca oskarżonego zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu :

1/ obrazę przepisów postępowania tj. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania, pomimo że wobec oskarżonego nie zachodzi uzasadniona obawa, że będzie on nakłaniał do składania fałszywych zeznań , ukrywał się albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne, tym bardziej że nie istnieje nawet hipotetyczna możliwość utrudniania postępowania karnego przez oskarżonego, wobec przeprowadzenia przez Sąd najważniejszych czynności procesowych;

2/ obrazę postępowania tj. art. 257 §1 k.p.k. polegającą na zastosowaniu najsurowszego środka zapobiegawczego, podczas gdy dla osiągnięcia celów postępowania, a przede wszystkim zapewnienia jego prawidłowego toku, całkowicie wystarczające jest stosowanie środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym, tj. poręczenie majątkowe, zakaz opuszczania kraju, połączony z zatrzymaniem paszportu, dozór Policji (lub kilka tych środków łącznie).

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie względem oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego ewentualnie o jego zmianę narodek łagodniejszego rodzaju w postaci zakazu opuszczania kraju, dozoru policji, poręczenia majątkowego lub wszystkich tych środków jednocześnie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podzielić należy stanowisko Sądu Okręgowego w Częstochowie, że na obecnym etapie postępowania stosowanie wobec oskarżonego D. N. najsurowszego ze środków zapobiegawczych w postaci tymczasowego aresztowania jest konieczne i w pełni procesowo uzasadnione. Nie zdezaktualizowała się żadna z przesłanek, która legła u podstaw zastosowania tego najsurowszego środka zapobiegawczego. Nie budzi również wątpliwości ustalenie, że w dalszym ciągu jest on jedynym środkiem zapobiegawczym, który w sposób w pełni efektywny zabezpieczy prowadzone postępowanie, ponieważ inne o charakterze nieizolacyjnym byłyby niewystarczające dla należytego zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

W pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że w przypadku oskarżonego zrealizowana jest podstawowa przesłanka stanowiąca podstawę stosowania wszystkich środków zapobiegawczych, o jakiej mowa w art. 249 §1 k.p.k., o czym przekonuje zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, co zostało wykazane w zaskarżonym postanowieniu. Ponieważ skarżący nie kwestionuje jej istnienia, zwalnia to sąd odwoławczy od podejmowania szerszych rozważań w tym przedmiocie. Dla porządku stwierdzić jedynie należy, iż analiza akt sprawy w aspekcie istnienia przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. nie prowadzi do wniosków odmiennych, aniżeli zostały dotychczas wyrażone.

Odnosząc się zaś do treści argumentacji przedstawianej przez skarżącego należy zauważyć, że stawiane są oskarżonemu wysoce uprawdopodobnione zarzuty dopuszczenia się przez niego czynów spełniających kryterium z art. 258 § 2 k.p.k.,

w tym stanowiący zbrodnię czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., a nadto także zarzuty o inne przestępstwa, wszystkie zagrożone surową karą pozbawienia wolności, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Uwzględniając rangę stawianych zarzutów, okoliczności ich popełnienia, cechujący się stałością proceder obrotu znacznymi ilościami substancji psychotropowych (m.in. ponad 20 kg amfetaminy i liczonymi w tysiącach tabletkami ekstazy), ich zaplanowany i systematyczny charakter poprzez współdziałanie przestępcze z innymi osobami, jak też fakt iż z popełniania tych przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu należy stwierdzić, iż powyższe przekłada się na wysoką społeczną szkodliwość zarzuconych oskarżonemu czynów, co tym samym ma wpływ na ich ocenę prawno-karną. Zasadnie zatem można na tej podstawie prognozować, że oskarżonemu realnie, a nie hipotetycznie, grozi wymierzenie surowej kary.

Nie budzi zatem wątpliwości założenie, że w przypadku potwierdzenia w toku postępowania sądowego zasadności stawianych zarzutów oskarżonemu może zostać wymierzona surowa kara pozbawienia wolności. Właśnie ta surowość grożącej sankcji karnej mogłaby skłaniać go do podejmowania działań utrudniających postępowanie w razie stosowania środków nieizolacyjnych. Pogląd ten znajduje pełne odzwierciedlenie w samej treści przepisu art. 258 §2 k.p.k., jak też zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego (vide np. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt I KZP 18/11), co tym samym sprawia, iż zastosowanie w sprawie innych, łagodniejszych środków zapobiegawczych byłoby nieefektywne.

Na obecnym etapie postępowania, obawy utrudniania postępowania nie umniejsza fakt, oskarżony przyznał się do stawianych mu zarzutów – co podkreśla w zażaleniu skarżący, zwłaszcza, że było to w dużej mierze podyktowane sytuacją procesową w jakiej znalazł się, wobec wysoce uprawdopodobnionych pomawiających wyjaśnień innych osób, a nie przejawem własnej woli i inicjatywy oskarżonego - co oczywiście nie wyklucza, iż okoliczność ta będzie brana pod uwagę przy wyrokowaniu.

Nie doszło też do obrazy przepisu art. 257 § 1 k.p.k.. W wypadku oskarżonego występuje bowiem nasilenie przesłanek uzasadniających stosowanie tymczasowego aresztowania. Ów stan rzeczy powoduje zaś wzmożoną obawę podejmowania działań zakłócających prawidłowy tok postępowania i prowadzi tym samym do wniosku, że tylko tymczasowe aresztowanie jest w stanie skutecznie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania przed takimi realnie grożącymi działaniami.

Brak jest także podstaw do stwierdzenia, iż stosowany środek zapobiegawczy wywołał dla oskarżonego skutki, o jakich mowa w art. 259 § 1 k.p.k. Rozłąka z najbliższymi oraz wiążące się z nią utrudnienia życiowe, są oczywistym następstwem osadzenia w warunkach izolacji penitencjarnej. Nie mogą być jednak same przez się utożsamiane ze skutkami najcięższymi, o jakich mowa we wskazanym przepisie.

Mając powyższe na uwadze – orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Z./ odpis postanowienia doręczyć:

- oskarżonemu oraz jego obrońcy adw. L. K.
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 8 stycznia 2015 roku